

HỒI 437

Tà Hung Nội Hồng

K

hấu Trọng trừng mắt nhìn Hương Ngọc Sơn: “Hương công tử phải chẳng đã sớm đoán bọn ta biết được người đang ẩn nấp trong phòng?”

Hương Ngọc Sơn cất giọng thăm thiết: “Người hại ta đến nông nỗi này còn muốn buông lời châm chích nữa sao.”

Khi Hương Ngọc Sơn ngược lên chạm phải ánh mắt Từ Tử Lăng, lập tức cả người phát lạnh, cúi gằm đầu, hẳn chưa từng thấy qua loại ánh mắt này ở Từ Tử Lăng, không chút vui buồn giận dữ mà thâm trầm lạnh lẽo khiến người nhìn phát rét trong lòng.

Tuyết càng lúc càng lớn, hoa tuyết bay lượn phủ trắng mọi người.

Triệu Đức Ngôn không còn nhẫn nại, lên tiếng: “Hãy thôi những lời rồi rã đi! Mời Thiếu soái đưa ra Thánh Xá lợi, bọn ta lập tức đem tên này giao cho người.”

Khấu Trọng vẫn nhìn không ra đại tá nhân này có âm mưu gì, đành hướng về Từ Tử Lăng xin trợ giúp.

Từ Tử Lăng thông tay thả hộp đồng xuống trước chân bọn họ, nửa giọt thủy ngân cũng không văng ra. Lạnh nhạt nói: “Dùng đao đem Xá lợi ra.”

Khấu Trọng nghĩ đây là cách an toàn nhất trong tất cả các cách, Tà đế Xá lợi quý dị khó đoán, ai biết được sau nhiều năm che giấu dưới lòng đất, nó có thể có biến hóa như thế nào? Nghĩ thế liền đưa Tinh Trung Nguyệt vào trong dung dịch thủy ngân thăm dò.

Trong viện lặng ngắt như tờ, người người bao gồm cả Hương Ngọc Sơn, nín lặng chờ đợi.

Cảm giác bất ổn dâng lên mạnh mẽ trong lòng Từ Tử Lăng.

Hương Ngọc Sơn lúc này thân mình đã khó giữ, vì sao đối với việc Xá lợi xuất hiện lại có vẻ kỳ vọng và xem trọng như thế, y phải không có biểu hiện “thoải mái” mới hợp lý.

Triệu Đức Ngôn vẫn thâm trầm, không bộc lộ tí suy nghĩ nào ra mặt.

Nhận thức của đại tà nhân này về Xá lợi chắc là nghe từ Vu Ô Quyển, nhưng có thể khẳng định không hiểu được bí pháp cảm ứng Tà để Xá lợi từ bên ngoài của Vu Ô Quyển, bằng không chắc đã yêu cầu đưa cả hộp đồng lẫn Xá lợi.

Ánh sáng vàng bùng lên, phút chốc đã tạo thành một quầng sáng vàng đục quĩ dị, bao trùm lên người Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Ngay đầu mũi Tinh Trung Nguyệt, một tinh thể tròn màu vàng to bằng nắm tay, vừa rời khỏi dung dịch thủy ngân trong hộp đồng.

Tinh thể vừa như cứng rắn lại vừa như mềm mại, dùng đục thấu quang ẩn hiện những hoa văn màu huyết hồng chậm chậm lưu động tựa mây bay nước chảy, tán phát hoàng quang mờ mờ.

Tà để Xá lợi theo Tinh Trung Nguyệt dần dần nhô lên khỏi miệng hộp.

Trong mắt Triệu Đức Ngôn bắn ra tia sáng cuồng nhiệt, nhìn Xá lợi không chớp mắt.

Thân thể to lớn của Khấu Trọng đột nhiên rung động mạnh, người cứng lại như bị điểm trúng huyết đạo.

Hương Ngọc Sơn vươn thẳng người, cười lớn nói: "Các người trúng kế rồi!"

Triệu Đức Ngôn phát động sớm nhất, Bách Biến Lăng Thương lại từ trong tay áo phóng ra, một trên một dưới chia ra tấn công vào mặt và vùng bụng dưới yếu hại của Khấu Trọng, nói đến liền đến, không hề có dấu hiệu báo trước, âm hiểm lợi hại đến cực độ.

Khấu Trọng lại như một bức tượng vô tri, tựa như đã trúng phải tà thuật, hai mắt trờ trờ ngây ngốc nhìn vào dị bảo Ma môn Tà để Xá lợi dính trên mũi đao.

Từ Tử Lăng quyết đoán kịp thời, xông tới phía trước Khấu Trọng, chân trái tung ra đá văng hộp đồng mang theo thủy ngân bên trong thành một đạo ngân trụ đón thế công của Triệu Đức Ngôn, tay phải vỗ ngược về sau, kích mạnh vào Xá lợi, muốn đánh nát hung vật này của Ma môn, trừ đi họa hoạn, cứu một mạng của Khấu Trọng đang ở trên ranh giới sinh tử.

Triệu Đức Ngôn thu hồi Lăng Thương lần hai, lui xéo lại tránh cột thủy ngân đang tới như tên bắn, hét lớn: "Động thủ!"

Khấu Trọng lúc này đang ở một thế giới khác.

Khi mũi đao vừa chạm vào Xá lợi trong dung dịch thủy ngân, gã vẫn chưa có cảm giác khác lạ nào, thế nhưng khi gã đưa Xá lợi khỏi dung dịch thủy ngân thì một cỗ khí lưu chí âm

trầm trọng như núi, lại vô cùng lạnh lẽo, cực kỳ tà dị, lập tức như sóng lớn cuộn cuộn men theo Tỉnh Trung Nguyệt xông lên, nếu bị cổ khí lưu này xâm nhập, gã khẳng định kinh mạch toàn thân thác loạn vỡ nát, không chết cũng trở thành tàn phế.

Đến lúc này mới thấy rõ quỹ kế của Triệu Đức Ngôn, chẳng trách hắn đem Hương Ngọc Sơn giao ra không chút do dự, làm cho gã bất ngờ không kịp suy xét phòng ngừa, mất đi khả năng hoàn thủ.

Khấu Trọng đang vận dụng toàn bộ huyền công trong cơ thể đối kháng với lực lượng tà dị trên Tà đế Xá lợi, vì thế mất đi năng lực bảo vệ bản thân."

"Bịch!"

Từ Tử Lăng tập hợp tất cả công lực vào một chưởng này, bổ nhanh vào Tà đế Xá lợi trên mũi đao. Ánh sáng vàng từ Tà đế Xá lợi tiếp tục tăng mạnh gấp mấy lần, không hề có tí tổn hại nào, còn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đồng thời bị chấn động mạnh, thân thể rung động như bị sét đánh, ngã ngửa trên mặt đất.

Tà đế Xá lợi cuối cùng cũng rời khỏi mũi đao, rơi xuống lớp tuyết dày trên mặt đất.

Vào lúc Từ Tử Lăng đánh trúng Xá lợi, trong Xá lợi xuất hiện biến hóa kỳ dị khó tả, trung tâm Xá lợi giống như một không gian vô tận chứa được tất cả mọi vật, đồng thời lại như vô cùng chật hẹp, vừa vô hạn lại vừa hữu hạn.

Khi chân khí Khấu Trọng điên cuồng tiến nhập Xá lợi, chân khí của Từ Tử Lăng cũng bị Xá lợi hấp thu cạn kiệt.

Khi hai gã thâm kêu bất diệu thì chân khí của hai gã đã va vào nhau trong không gian kỳ dị của Xá lợi, nếu đổi là hai người khác, chỉ còn đợi bị Xá lợi dẫn dắt mà ngạch đầu với nhau. Thế nhưng chân khí của hai gã đều phát xuất từ "Trường Sinh Quyết", gồm một dương nhiệt, một âm hàn, tương hỗ cùng nhau, biến thành một luồng Loa Hoàn kinh khí, giống như hai luồng khí âm, dương trong thái cực không ngừng sinh ra, chớp mắt đã di chuyển mười mấy vòng với tốc độ kinh người.

Khi ánh mắt của Triệu Đức Ngôn dán vào ánh sáng bùng phát của Xá lợi thì Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cảm thấy trung tâm Xá lợi giống như phát nổ, một cổ lực lượng không thể kháng cự đem cơ thể hai gã ném ra hai phía. Hai gã dường như cảm giác Xá lợi không những tống trả lại hai luồng khí kinh phân biệt của hai gã lưu trong nó mà còn thêm lực lượng kinh nhân khác mà hai gã chưa minh bạch.

Hai gã rơi xuống mặt đất, thân thể rã rời không còn chút sức lực, lúc này chỉ cần địch nhân đem binh khí đánh tới thì chết là cái chắc.

Âm thanh xé gió vang trên không trung, một đạo nhân ảnh hoành không tiến đến với tốc độ kinh người, chớp mắt đã tiến đến chỗ Xá lợi rơi xuống, Loan Nguyệt đao xoay vòng trên tay, kinh khí đại thịnh, bức đám cao thủ Đột Quyết đang xông tới dạt ra, tạm thời cứu mạng Khấu Trọng và Tử Tử Lăng đang nằm trên tuyết, chân phải hất Xá lợi lên, hết sức khéo léo đón Xá lợi vào một cái túi da dê lớn đã mở sẵn, tất cả động tác như nước chảy mây trôi, không lãng phí chút thời gian nào.

Triệu Đức Ngôn là người đầu tiên xông tới, Bách Biến Lăng Thương cuộn lấy Loan đao, tay trái vung ra chụp tới túi da dê, hét lớn: "Vân Soái đại giá quang lâm, Triệu mỗ làm sao dám tiếp đãi sơ sài chứ!"

Khang Sao Lợi là kẻ không bị đao khí của Vân Soái bức lui, biết Vân Soái khinh công quán tuyệt thiên hạ, lợi dụng lúc Vân Soái thu Xá lợi vào túi da dê, liền dâng thân vọt tới, còn cách phía sau Vân Soái hơn hai trượng, mã đao hóa thành hơn mười đao ảnh, ùn ùn bổ xuống đầu Vân Soái.

Triệu Đức Ngôn và Khang Sao Lợi phối hợp vô cùng chặt chẽ, Vân Soái chỉ còn cách duy nhất là né sang ngang, bất quá né qua phía nào cũng rơi vào vòng vây của đám cao thủ Đột Quyết, lúc đó đừng nói đến chuyện bỏ chạy, giữ mạng cũng đã là vấn đề khó khăn.

Đám cao thủ Đột Quyết này không quá ba mươi tên, nhưng đều là những kẻ được tinh tuyển, cộng thêm khí thế cương mãnh hung dữ, rất giỏi quần chiến, thực lực không thể coi nhẹ.

Hương Ngọc Sơn vừa mới giả dạng kẻ bị áp chế không thể xuất thủ, lúc này đã tiến vào vòng chiến, từ trong người lấy ra một thanh trủy thủ sắc bén tẩm chất độc 'kiến huyết phong hầu', mục tiêu không phải là Vân Soái mà là hai kẻ chưa biết sống chết - Khấu Trọng và Tử Tử Lăng.

Sự thật thì Triệu Đức Ngôn sớm đã có chủ ý, chỉ cần đến được gần nơi đó, hẳn trước hết sẽ tung một cước lấy mạng Tử Tử Lăng, trừ khử đại họa.

Vân Soái không hổ là bậc tông chủ danh chấn Tây Vực, đối xử với Khấu Trọng và Tử Tử Lăng rất nghĩa khí. Hét lớn: "Tĩnh!"

Tay trái cầm túi da dê vung về phía sau, Loan Nguyệt đao trong tay phải quét ra một đường hồng quang, nghênh tiếp Lăng thương.

Khẩu Trọng và Từ Tử Lăng giống như bị tiếng hét của Vân Soái làm cho giật mình, đồng thời rung động.

Hương Ngọc Sơn lúc này còn cách Từ Tử Lăng chỉ có nửa trượng, cho rằng Từ Tử Lăng có thể lập tức tỉnh lại, không dám tiếp tục tiến tới, trủy thủ trong tay phóng ra, nhắm vào cổ Từ Tử Lăng, còn bản thân lại nhanh chóng lùi ra sau, bộ dạng rõ là tham sống sợ chết.

“Bùng!”

Mã đao của Khang Sao Lợi chém lên túi da dê chứa đầy chân kinh của Vân Soái, bị phản chấn lao đảo thối lui một hồi ra đằng xa.

“Đinh! Đinh!”

Hai chân Vân Soái bước theo quỹ đạo kỳ dị, dùng tuyệt thể thân pháp thần tốc di động trong không gian nhỏ hẹp, buộc Triệu Đức Ngôn phải biến chiêu, Loạn Nguyệt đao liên tục chém vào mũi Lăng thương của hắn.

Thế nhưng Triệu Đức Ngôn cũng biết Vân Soái để ngăn cản sự liên công của hắn và Khang Sao Lợi đã tung hết bản lĩnh, liền thu hồi Lăng thương, một chưởng bung ra, ép Vân Soái phải ngạnh tiếp.

Một chưởng này nhìn qua thấy rất bình thường, nhưng kỳ thực chứa đựng toàn bộ tinh hoa ma công của Triệu Đức Ngôn, phong tỏa hoàn toàn phương hướng của địch thủ, năm ngón tay xòe rộng, rất nhanh nhưng lại như rất chậm rãi, lấy vung về che giấu tinh xảo, biến hóa vô cùng, đây chính là khởi thủ thức “Chu Tước Cự” trong “Quy Hồn Thập Bát Trảo” tối cao của Triệu Đức Ngôn, lấy yếu quyết từ đoạn sau: “Chu tước bất thùy giả cự, như san cao ngang, đầu bất thùy phục, như bất khăng thụ nhân chi táng nhi cự chi dã.”

Vân Soái vốn định sau khi tận nghĩa khí với Khẩu Trọng và Từ Tử Lăng lập tức vọt lên không, thi triển Hồi Phi thuật bỏ chạy thoát thân, nào ngờ một trảo lợi hại của Triệu Đức Ngôn vừa xuất đã khiến ông ta không còn đường lùi, chỉ hận lúc này thấy được ma công siêu việt của đối thủ, mới biết chiêu này không nên ngạnh tiếp, thế nhưng không có chọn lựa khác. Vân Soái nghiêng chặt răng, Loạn Nguyệt đao phá không chém tới, nghênh đón một kích vô cùng lăng lệ của Ma Soái Triệu Đức Ngôn.

Từ Tử Lăng trên mặt đất lật người đi, tránh thoát trủy thủ tẩm độc do Hương Ngọc Sơn phóng ra.

Triệu Đức Ngôn giật nảy người, hấn đang toàn lực tập trung vào Loan Nguyệt đao của Vân Soái đang chém tới, căn bản không thể nghiên cứu rõ tình trạng Từ Tử Lăng. Chỉ biết Từ Tử Lăng lật người nằm ngửa, nếu như phối hợp với Vân Soái tấn công vào hạ bàn của hấn thì đúng là rất bất lợi, để khỏi chịu thiệt thòi, đành phải di chuyển về sau.

Vân Soái tranh thủ kẻ hở này, hét lên: "Huỳnh đệ chạy thôi!", chuyển người vọt lên.

Khang Sao Lợi và Triệu Đức Ngôn đồng thanh gầm lên giận dữ, nhảy chếch tới, hy vọng trước lúc Vân Soái toàn lực triển khai thân pháp, ngăn cản ông ta lại.

Hương Ngọc Sơn thấy Từ Tử Lăng sau khi lật người thì không có động tĩnh gì liền quay sang hét lớn với đám cao thủ Đột Quyết: "Giết hai tên tiểu tử này trước đi!"

Đám cao thủ Đột Quyết này mới theo Triệu Đức Ngôn hoặc Khang Sao Lợi nhập quan, không ai biết Hán ngữ, hơn nữa kẻ nào trong bọn chúng cũng đều biết Vân Soái là Quốc sư của Tây Đột Quyết, chính là tử địch trọng yếu, vì thế không kẻ nào theo lời Hương Ngọc Sơn mà phân ra thành một vòng lớn nhằm cản trở đại địch Tây Vực này dùng khinh công đào thoát trùng vây.

Hương Ngọc Sơn phát khùng, lấy hết can đảm tiến về phía trước, tung chân đá vào Thiên Linh huyết trên đầu Từ Tử Lăng.

Vân Soái đã vọt lên hơn mười trượng, cười lớn một tràng, ung dung tra đao vào vỏ rồi lấy răng cắn giữ túi da dê, hai tay vung ra như chim vỗ cánh, xoay chuyển cơ thể tránh thoát truy kích của hai đại kinh địch, cứ như thế từ trên cao hạ xuống bên trái, nhằm vào dãy tường rào phía bắc chạy đi, tư thế cực kỳ ưu mỹ.

"Bịch!"

Một cước hung dữ của Hương Ngọc Sơn đá vào đầu Từ Tử Lăng, Từ Tử Lăng trúng cước nhưng đầu không hề bị vỡ, cũng không hề chảy máu, vốn là tóc trên đầu gã dựng lên thành một tầng bảo hộ, không những hóa giải nội công quán trú trong một cước này của Hương Ngọc Sơn, mà còn tổng ngược khí âm hàn, hung hấn phá vỡ hộ thể chân khí của Hương Ngọc Sơn, tấn công vào trong cơ thể hấn.

Tuy nói khí công cao minh có thể truyền vào lông tóc, thậm chí dùng tóc dài tấn công địch, nhưng dùng tóc phản công phá địch như Từ Tử Lăng làm thì Hương Ngọc Sơn tuy hiểu nhiều biết rộng nhưng chưa từng nghe qua và thấy qua.

Hồn phi phách tán, tự làm tự chịu, Hương Ngọc Sơn giết người không được còn phải chịu đau khổ, lập tức loạng choạng thối lui chừng mười bước thì “Ầm” một tiếng rớt mòng xuống đất, kinh khí âm hàn khuếch tán ra nửa cơ thể hần.

Ở gần hần nhất là hai tên cao thủ Đột Quyết giả dạng áp giải hần khi nãy, bọn chúng vốn phụng lệnh Triệu Đức Ngôn phụ trách bảo vệ hần, thấy vậy vội chạy đến, một trái một phải đỡ hần lên.

Từ Tử Lăng đột nhiên bật dậy, sau khi liếc qua Hương Ngọc Sơn đang ở cách xa ngoài hai trượng với vẻ coi thường, liền đi đến bên cạnh Khấu Trọng đang nằm ngửa trên mặt đất, một chưởng bổ xuống ngực Khấu Trọng.

Lúc này Vân Soái sắp đáp xuống bờ tường, chỉ cần điểm chân lên đó, tạo ra lực mới, đào thoát ngoạn mục! Còn đang mừng thầm thì đột nhiên thấy người đứng đầu “Tà đạo Bát đại cao thủ”, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiền, tay áo phát pho, mặt che khăn dày đột ngột hiện thân trên tường, hai ống tay áo bung ra như đang chờ đón Vân Soái rơi xuống.

Vân Soái có thể chạy đến nơi này đã là xuất hết bản lĩnh, không còn lực để lảng không biển chiều, hiểu được cách giữ mạng duy nhất chính là ngoan ngoãn hiến dâng túi da dê đang cắn trên miệng, thậm chí dài một hơi rồi há miệng phun ra, túi da dê bay đến đầu Chúc Ngọc Nghiền còn ông ta thì rơi thẳng xuống.

Chúc Ngọc Nghiền phát ra một tràng cười đắc ý, một tay tiếp lấy túi da dê, ống tay áo kia phát lên, nói: “Khó được ông nể mặt như thế, quay về đi!”

Bà ta đích xác đã hạ thủ lưu tình, nhưng không phải do tốt bụng. Với Thiên Ma đại pháp của bà ta, tuy không chắc dồn Vân Soái vào tử địa nhưng thừa sức gây trọng thương cho ông ta, thế nhưng bà ta chỉ phát ống tay áo ép Vân Soái lui lại chính là muốn dùng Vân Soái để cản trở Triệu Đức Ngôn, Khang Sao Lợi cùng đám cao thủ Đột Quyết, để cho Vân Soái kiềm chân địch nhân cho bà ta.

Hương Ngọc Sơn ở bên kia thì đang thầm kêu may mắn, khi hai tên cao thủ tốt bụng đến đỡ hần dậy, hàn khí đã xâm chiếm toàn thân, hần tuy tội ác chất chồng nhưng chưa đến số chết, hàn khí trong cơ thể phân thành hai luồng xâm nhập cơ thể hai tên cao thủ Đột Quyết, đem hai tên này thế mạng. Công lực Hương Ngọc Sơn chắc chắn không thể gây ra tình huống như thế, đây chính là chân khí âm hàn tà dị từ Xá lợi do Từ Tử Lăng truyền vào cơ thể hần, khi hai tên cao thủ Đột Quyết đến đỡ hần thì chân khí âm hàn này theo kinh mạch

trên tay hai tên này tiến vào cơ thể chúng, hai tên này tuy công lực cao hơn Hương Ngọc Sơn, vẫn phải chết thể cho hắn.

Hai cao thủ Đột Quyết giật nảy người ngã sang hai bên, sắc mặt trắng bạch.

Khấu Trọng vừa đứng dậy, Hương Ngọc Sơn không dám chần chừ, chạy vội qua phía đồng bọn.

“Bùng!”

Vân Soái sau khi hiển bảo vật, tung chuồng đón lấy ống tay áo phất tới của Chúc Ngọc Nghiên, bị đánh bay trở lại phía trên đầu Triệu Đức Ngôn và Khang Sao Lợi.

Nếu như Triệu Đức Ngôn lúc này toàn lực xuất thủ, lại thêm Khang Sao Lợi cùng đám cao thủ Đột Quyết trợ, chắc chắn đêm này năm sau là đám giỗ của Vân Soái, may sao Triệu Đức Ngôn đang tập trung vào Xá lợi, từ giữa không trung bẻ hướng rơi xuống, đi về dãy tường phía bắc, nói nhanh: “Xin Chúc tôn giá nghe Triệu mỗ nói mấy câu.”

Chúc Ngọc Nghiên vốn định ly khai, nhưng không thể không cho Triệu Đức Ngôn chút thể diện, ngữ khí gay gắt: “Có gì nói nữa chứ, Xá lợi của ta, người của người, Ngôn soái không thể chiếm hết tiện nghi thiên hạ được, không có Chúc Ngọc Nghiên ta, e là người chẳng được gì.”

Tiếng binh khí va chạm từ phía sau Triệu Đức Ngôn truyền tới, rõ là Vân Soái thân hãm trùng vây, đang đổ máu khổ chiến. Triệu Đức Ngôn không có hứng thú quay lại xem, dừng lại cách đầu tường hơn mười bước, trầm giọng nói: “Thánh Xá lợi chính là lễ vật mà tể thượng chuẩn bị mừng đại thọ chín mươi của Vũ Tôn lão nhân gia, Chúc tôn giá nếu mang bảo vật đi, Đức Ngôn chỉ còn cách trở về trình báo lên trên, xin tôn giá nghĩ kỹ.”

Chúc Ngọc Nghiên tuy tung hoành thiên hạ nhưng trong lòng cũng không khỏi do dự, Triệu Đức Ngôn tuy lời nói bình đạm khách khí, nhưng chính là nhắc nhở bà ta nếu mang Xá lợi đi thì đó là hành động đắc tội với cả Đông Đột Quyết, đồng thời cũng kết thù với ba người đứng đầu Đông Đột Quyết là Triệu Đức Ngôn, Đại hãn Hiệt Lợi và Vũ Tôn Tất Huyền, đây không phải là chuyện đơn giản.

Trận chiến phía sau bất ngờ trở nên kịch liệt, tiếng hô thảm liên tiếp vang lên.

Chúc Ngọc Nghiên lạnh nhạt nói: “Ngôn soái nếu không đến giúp đỡ, người của người e là không còn một mống, hai tên tiểu tử đó hồi phục lại rồi!”

Bà ta cuối cùng đã hạ quyết định.

Triệu Đức Ngôn quát lên giận dữ, nhảy chềch lên, hai trảo công ra, thi triển đệ nhất thức “Huyền Vũ Bi Khấp” trong “Quy Hồn Thập Bát Trảo”, yếu quyết: “huyền vũ vi thủy, suy vượng hệ hồ hình thái, dĩ khuất khúc chi huyền vi hữu tình, hữu thị hình tắc hữu thị ứng.” Đột nhiên hai trảo phát sinh biến hóa, trảo trái tấn công trực diện mang theo tiếng nước chảy xiết, trảo kia biến đổi khúc chiết mang theo âm điệu du dương sâu lắng. Trảo pháp như thế, không phải chính mắt thấy, ai cũng khó mà tin được.

Chúc Ngọc Nghiền tươi cười nói: “Ngôn soái công lực tinh tiến rất nhiều, thật là đáng mừng. Xin thứ cho Ngọc Nghiền không bồi tiếp nữa!”

Chuyển thân lui khỏi đầu tường, phiêu phiêu bay sang mái ngói trạch xá đối diện bên kia đường. Với “Thiên Ma đại pháp” của bà mà không dám ngạnh tiếp chiêu này, chỉ tìm cách nhanh chóng thối lui khiến Triệu Đức Ngôn khó mà truy đuổi đến cùng, có thể thấy chiêu này của Triệu Đức Ngôn lợi hại ra sao.

Bốn thủ lĩnh của Ma môn, rốt cuộc vì Tà đế Xá lợi mà chính thức quyết liệt với nhau.

Triệu Đức Ngôn khẽ điểm vào đầu tường, tăng tốc lảng không đuổi theo Chúc Ngọc Nghiền vừa đảo người thối lui, cười lên một tràng dài rồi nói: “Có thể cùng Chúc tôn giá quyết một trận tử chiến, đúng là khoái sự trong đời. Bài danh Thánh môn Bát đại cao thủ đã thuộc về quá khứ lâu rồi, thứ tự bài danh phải theo tình huống mới thôi, tôn giá đồng ý chứ.”

Từ đệ nhất thức “Huyền Vũ Bi Khấp” biến hóa sang đệ thập bát thức lợi hại nhất “Thanh Tật Chủ”, hai tay trước hết thu lại trước ngực, tiếp đến cuộn tròn đánh ra.

Chúc Ngọc Nghiền biết bản thân vừa đảo người thối lui, tốc độ không được như ý, khẳng định có thể bị chiêu này của Triệu Đức Ngôn cản trở giữa đường, liền quyết đoán đem túi da dê ném ngang qua, cất giọng yêu kiều hô: “Tiếp lấy!”

Hai mắt Triệu Đức Ngôn ngập tràn hưng quang, biết không còn mong lấy lại được túi da dê, toàn lực giữ nguyên chiêu thức tấn công trực diện Chúc Ngọc Nghiền, đem tất cả oán hận trút lên người bà ta.

- o O o -